

Idézetek Boldog Charles de Foucauld írásaiból

Forrás: P. Gabriele di S. M. Maddalena O.C.D.: Benső végtelen

2. kiadás, SzIT, Budapest, 2006

Fordította: Puskelly Mária SSND

Ó Istenem, taníts engem, de ne csak arra, amit akarsz, hanem arra is, aki vagy, hiszen minél jobban megismerlek téged, annál inkább szeretlek. Márpedig első kötelességem, amit legjobban akarsz tőlem, az, hogy szeresselek téged: erre van nekem is a legnagyobb szükségem... A világossággal együtt adj nekem erőt is, hogy akaratomat, ó Istenem, követni tudjam. Nem elég az, hogy szeresselek és megismerjem akaratomat, szükség van bátorságra is, hogy téged szolgáljalak, hogy azt tegyem, amit akarsz...

Gyógyíts meg, Uram, mert vak vagyok, nem látom akaratomat, nem veszek tudomást ezer olyan dologról, amit pedig akarsz tőlem, és mivel nem látlak, nem szeretlek eléggé... Istenem, világítsd meg szememet, gyógyítsd meg vakságomat, hadd lássam akaratomat és szépségedet... Sánta is vagyok, Istenem; gyógyítsd meg beteg lábamat; nincs semmi erőm, hogy átültessem a gyakorlatba, amit megláttatsz velem, nincs bennem semmi erő, hogy megtegyem akaratomat, amit megmutattál: csak húzom a lábamat és nyomorultan sántikálva követlek. Ó, Istenem, gyógyíts ki ebből a sántikálásból, add, hogy fussak utánad, követve keneteid illatát, ne pedig csak sántikálva vonszoljam magam követésedben...

Tégy engem szilárdná, adj erőt keresztem hordozására és követésedre. Adj erőt mindahhoz, amit akarsz tőlem... Ó Istenem! Aztán engedd meg, hogy lelkem minden erejével imádjalak, hogy szívem mélyéből dicsérjelek... Engedd meg, hogy elemésztődjek, elmerüljek, elveszítsem magam imádásodban, én szeretett Jézusom! Teli kézzel szórod magad körül a kegyelmet: a világosságot, hogy felismerjem akaratomat, az erőt, hogy azt meg is tegyem, a szeretetet, hogy elveszek imádásodban... Ó, Istenem, engedd meg, hogy mindháromban bőségesen részesüljek; te tudod, mennyire szüksége van minderre annak az oly vak, oly sánta, oly dermedt szegénynek, aki most lábadnál térdel.

B. Charles de Foucauld, Sur les fêtes de chaque jour de l'année (I.m. pp.28-29)

Istenem, meg vagyok rémülve, s szeretném ezt mondani: „Menj ki tőlem, Uram, mert bűnös ember vagyok”, de mégsem mondom, sőt inkább: „Maradj velem, mert már esteledik”. A bűn éjjelében élek, nem jöhet mástól az üdvösség fénye, mint tőled. Maradj, Uram, mert bűnös vagyok, rémülten látom azokat a tökéletlenségeket, amelyeket szinte minden pillanatban elkövetek... Te bennem vagy, én pedig előtted, benned, reggeltől estig, minden pillanatban hibázom, vég nélküli mulasztásokat követek el gondolatban, szóban és cselekedetben... Ezek a hibák akadályoznak, hogy saját magamban keresselek téged, hogy imádjalak és lábadhoz vessem magam. El vagyok rémülve attól, hogy oly közel vagy hozzám, oly közel vagy nyomorúságaimhoz, oly közel számtalan tökéletlenségemhez.

B. Charles de Foucauld, Sur les fêtes de chaque jour de l'année (I.m.pp.45-46)

Ó Jézus, Atyád akaratának teljesítése és az akarata szerinti cselekvés volt az étel, amelyből éltél... Hadd legyen ez a mi életünk is, egész életünk: hadd cselekedjünk mindig teérted, hadd éljünk a te akaratom szerint, hadd keressük mindig a te dicsőségedet, hadd éljünk a te keresésedből... Legyen mindig szemünk előtt a te akaratom, a te dicsőséged. Íme ez a mi életünk, mindennapi kenyerünk és életünk, a te példadra, én Uram, és Istenem.

B. Charles de Foucauld, Méditations sur l'Évangile (I.m.: p.52)

Istenem, add meg nekem azt a kegyelmet, hogy a teremtményekben egyedül téged lássalak, hogy soha ne álljak meg náluk, anyagi és lelki szépségüket ne saját tulajdonuknak tartsam, hanem

egyedül a te visszatükrözésednek. Add, hogy túllépjek a fátyolokon, hogy a látszatokon túl téged pillantsalak meg, a teljes Létet, aki magadból átadsz valamit a nekem tetsző teremtménynek... Tapintatlanság, hálátlanság és a bizalommal való visszaélés lenne, ha megállnék maguknál a teremtményeknél, hiszen te csak azért adsz azoknak szépséget és érezteted velem vonzásukat, hogy téged sejtselek meg, hogy tehozád vonzódjam, hogy hálát ébressz bennem jóságodért, szeretetet szépségedért. Így arra hívsz, hogy egészen trónusodig szálljak fel, hogy lelkem megmaradjon az állandó imádásban, elragadtatott szemlélődésben és hálaadásban... Legyen tehát társalkodásom egészen az égben, hiszen a földi dolgok a te szépségedet, a te gyöngédségedet sejtetik meg velem... A tökéletességedet tükröző és általam megcsodált teremtmények, amikre ráesik a végtelen Nap egy sugara, rajtam kívül vannak, tőlem bizonyos távolságban; te viszont, Istenem, végtelen és lényegi tökéletesség, jóság, igazság és szeretet, Te bennem vagy, átkarolsz, és egészen betöltesz.

B. Charles de Foucauld, Retraite à Nazareth (I.m.: pp.72-73)

Szeretett anyám, aki oly tökéletesen hordoztad Jézust, taníts minket arra, hogyan hordjuk őt magunkban, miután magunkhoz vettük őt, és bennünk van, amint benned is volt testével. Mindig bennünk van, amint benned is volt, isteni lényével.

Taníts, hogy ugyanolyan szeretettel, összeszedettséggel, csendes szemlélődéssel és imádással hordozzuk, mint te tetted...

Taníts, Anyánk, hogy úgy utazzunk, amint te, elfelejtve minden földi dolgot, szemünket szüntelenül Jézusra függesztve, akit te, méhedben hordozva, szemléltél, imádtál, csodáltál. Mintegy álomban haladtál át a teremtmények között, mintegy felhőben láttál mindent, ami nem Jézus volt, miközben ő, mint a nap, csillogott, szikrázott és ragyogott benned, átölelte szívedet és fénytel töltötte be lelkedet.

Taníts, hogy úgy járjunk utunkon és az élet útján, ahogyan te jártál és tettel életed minden napján: észre sem véve a külső dolgokat, állandóan Jézusra szegezett szemmel. Ő világosítja meg lelkünket, mint valami tűzfolyam. Et nox illuminatio mea in deliciis meis. Ó, Istenem, hadd legyen minden, ami nem Te vagy, számunkra sötét éjszaka, és Te, egyedül Te világítsd meg lelkünk mélységét a le édes ragyogásoddal.

B. Charles de Foucauld, Sur les fêtes de l'année (I.m.: p.85)

Ó Jézus, te visszavonulsz Názáretbe, ott töltöd gyermekkorod és fiatalságod éveit, egészen harmincéves korodig. Számunkra, szeretetünk számára ott élsz továbbra is... Okulásunkra élsz ott; e harminc év alatt állandóan tanítasz minket, nem annyira szavaddal, mint inkább hallgatásoddal és életpéldáddal. Mindenekelőtt arra tanítasz, mily sok, mily végtelenül sok, mily isteni jót lehet tenni az embereknek szavak, szónoklás, feltűnés nélkül, csendben, jó példával. Aztán ott van a jámborság, az Isten iránti szerető kötelességteljesítés, az emberek iránti jóság, a hozzánk közelállók iránti gyöngédség, a szentül teljesített családi kötelesség, a szegénység, a munka, a megalázkodás, az összeszedettség, az Istenben elrejtett élet, az imaélet, a bűnbánat, az Istenre hagyatkozás példája. Arra tanítasz, hogy éljünk két kezünk munkájából, és így ne legyünk senki terhére, meg adjunk valamit a szegényeknek. Ennek az életmódnak valami kimondhatatlan szépséget adsz... a te utánzásod szépségét.

B. Charles de Foucauld, Huit jours à Ephrem (I.m.: p.102)

Az a világ, amelyet Isten teremtett, és amely őt nem fogadta be, az én lelkem is. Te teremtettél meg, elhalmoztál minden jóval, megismertetted magad velem. Lassan-lassan aztán elhagytalak, végül már nem ismertelek többé, sőt már nem is hittem benned. Bocsánat! Te azonban magadhoz térítettél engem, megkerestél, mint a jó Pásztor az elkóborolt bárányt. Nagy erővel és végtelen édesen visszavezettél magadhoz, az elsőket meghaladó nagy kegyelemmel halmoztál el. Jobban bántál a tékozló fiúval, mint a

hűségessel — és én mégis vétkezem még; amikor vétkezem, lelkem nem ismer többet, nem szeret többé téged. Irgalom! Bocsánat!

B. Charles de Foucauld, Méditations sur L'Évangile (I.m.: p.113)

Milyen csodálatos Ábrahám engedelmessége! Milyen példát adsz ezzel nekünk, Istenem!... Ez annál is inkább csodálatra méltó, mivel szolgád nem csupán szíve ellenkezését leküzdve cselekszik... Itt többről van szó, mint a szív áldozata... Te azt mondod neki, hogy valami olyat tegyen, ami ellenkezik az igazsággal... Neki azonban van hite, tudja, hogy te szólsz hozzá, ezért engedelmeskedik, és méltán, hiszen te magad vagy az igazságosság és a szentség... Mennyire összefügg a hit és az engedelmesség! A hit minden jónak a kezdete, az engedelmesség annak beteljesedése.

Ó, Ábrahám, légy áldott! Izsák, aki oly szelíden hagyta, hogy az oltárra kötözzenek, légy áldott! Istenem, aki ilyen erényeket csíráztat ki az emberek között, légy áldott mindörökké! A szeretet azt jelenti, hogy engedelmeskedem neked, készséggel, hittel, abban is, amibe beleszakad a szív, összezavarodik az értelem... A szeretet azonnal és teljesen feláldozza mindazt, ami az embernek a legkedvesebb, feláldozza akarata, azaz dicsőségednek... Ezt teszed te is, Ábrahám, amikor éjnek idején nekiindulsz a hegynek, hogy föláldozd fiadat! És ezt tetted Te is, Isten Fia, amikor a mennyből a földre jöttél... S micsoda életed volt...! Micsoda halálad...! Uram és Istenem, add, hogy ilyen legyen az én életem és halálom is, legszentebb akarata szerint.

B. Charles de Foucauld, Méditations sur la Sainte Bible (I.m.: pp.189-190)

Istenem add meg nekem, hogy magamat mindig mindenki szolgájának, a lelkek szolgájának, a testek szolgájának tartsam, hogy egyiket is, másikat is a lehető legjobban szolgáljam; amikor csak tehetem, engedelmességben szolgállok és az utolsó helyet választva... Szolgállok azért, hogy nem engedem magam kiszolgálni, hanem szolgállok másokat, bármit kell is tennem, bármi feladatot ellátnom. Minderre te magad mutattál példát, aki Isten, Mester és Úr voltod ellenére úgy voltál az apostolok között, mint aki szolgál... Add, hogy a te példád szerint és veled együtt én is lelkemet adjam sokak megváltásáért, ... az ima, a vezeklés, a példaadás és a Szentek közössége által... ha pedig nekem, úgy tetszik, a vértanúság és mindazon áldozat által, amelyet megkívánsz tőlem életem minden pillanatában; felajánlom neked mindezt nagyobb dicsőségedre... Istenem, szolgád vagyok, rabszolgád vagyok: akarata teljesítése az én életem... Tégy velem azt, ami tetszésedre van, a te dicsőségedért, szíved vigaszára... és sokak megváltásáért.

B. Charles de Foucauld, Sur les fêtes de l'année (I.m.: pp.199-200)

Uram, tanítványodnak lenni azt jelenti, hogy egészen a tiéd vagyok, teljesen hozzád tartozom, tökéletesen egyesülök veled, egy vagyok veled, már nem én élek, hanem te élsz bennem. Ó, Istenem, mennyire kell vágyódnom, hogy tanítványod legyek! Ezzel dicsőítelek meg a legjobban! „Az az Isten dicsősége, hogy tanítványaim legyetek és gyümölcsöt hozzatok”. Ez egyben az én legnagyobb javam is... Ó, Uram, segíts, hogy megtegyem, ami ehhez szükséges... Önmagunk megtagadása, hogy téged kövessünk: mit jelent? Azt jelenti, hogy elfeledkezünk önmagunkról, elvonatkoztatunk önmagunktól, annyira nem foglalkozunk önmagunkkal, mintha nem is léteznénk, akkor aztán az embernek nincs se érdeke, se veresége, se vágya, se akarata, se semmije; megszűnik létezni, a legkisebb mértékben sem foglalkozik önmagával... teljesen elfeledkezik önmagáról. Ó, Uram, ha nem keresem többé a javamat, akkor abszolút nem keresek többé semmit?... Ez a szív, ez az önmagából kiüresedett értelem ennyire üresek maradnak?... Nem, egy pillanatra sem. Azért üresítem ki magam, hogy önmagaddal tölts meg, Istenem; azért feledkezem el önmagamról, hogy már csak terád gondoljak.

B. Charles de Foucauld, Méditations sur l'Évangile (I.m.: p.243)

Uram és Istenem... nem csupán számmal, hanem egész szívemmel akarom teljesíteni akarata, egész akarata, csak a te akarata és nem az enyémet. Add, hogy megismerjem, és

add, Istenem, hogy meg is tegyem. Add meg nekem Ábrahám hitét és engedelmességét; add, hogy meghalljam hangodat. Szívemben felhangzó szavadat és azok szavát, akik által te szólsz hozzám. Adj nekem hitet, Istenem. Es add meg nekem azt az engedelmességet, amely feláldozza a szív legdrágább érzéseit és a lélek legszilárdabb meggyőződését, hogy egyedül a te szent és áldott akaratodhoz ragaszkodjam. Istenem, egész szívemmel kérem ezt, Krisztus, a mi Urunk által.

B. Charles de Foucauld, Méditations sur la Sainte Bible (I.m.: pp.267-268)

Istenem, a szeretetnek és fájdalomnak azon az estéjén — a szeretet édes estéje, mert jelen vagy, a fájdalomé, mert közel van szenvedésedhez és halálodhoz —, Mária illatos olajat hint lábodra és fejedre... Szétszórja az illatot, eltöri az edényt, lábadra önti és ezzel együtt neked adja egész lényét, testét és lelkét, szívét és értelmét, mindent, egész önmagát... Szórja az illatot, széttöri a szelencét... Nem tart meg semmit, egészen adja magát: amije van és aki... Ó, Jézusom, úgy akarom neked adni magam, mint ez a szent asszony, aki egészen odaadta magát, semmit sem tartott meg magának vagy magából... „Íme, jövök, hogy megtegyem akaratod.” Uram, hadd legyen ajándékom teljes, hadd adjam magam neked egészen és hadd legyen tied minden: az illatos olaj és az edény, a lélek és a test. Minden.

B. Charles de Foucauld, Méditations sur l'Évangile (I.m.: p.278)

Hová indulsz, Mária Magdolna, a jámbor nők társaságában? Hová siettek annyira? A sír felé mentek. Megérkeztek, s íme megrendül a föld, megnyílik a sír és egy angyal jelenik meg... Jézus nincs többé itt: feltámadt, amint megmondta... Holtat kerestek, pedig ő él...

Jézusom, itt vagyok lábadnál... látlak én is, a feltámadtat! Feltámadtál és nem halsz meg többé... örökké boldog vagy; életedre többé nem borul rá a szenvedés árnyéka... Visszavonhatatlanul a legnagyobb dicsőségben élsz... Ó, Istenem, én is boldog vagyok, mivel Te boldog vagy... Kétségtelenül én is boldog akarok lenni, egy napon veled együtt akarok lenni a mennyben; azonban, Istenem, van valami, ami többet ér az én boldogságomnál: a te boldogságod... A menny boldogsága abban áll, hogy téged szeretünk, és téged boldognak látunk...

Feltámadásodban, végtelen és örök boldogságodban rejlik az én boldogságom kimeríthetetlen forrása, az az alapvető boldogság, amit senki el nem vehet tőlem... Az egész örökkévalóságon át birtokában leszek a boldogságomat alkotó lényeknek... ez meghalad minden más értéket, túlszárnyalja minden vágyamat, vagyis az angyalok és a szentek boldogságának lényegét, életemet mennyországgá alakítja... és mindennek egyetlen feltétele, hogy szeresselek!

B. Charles de Foucauld, Sur les fêtes de l'année (I.m.: p.300)

Isten, milyen jó vagy! Megengeded, hogy „Mi Atyánknak” szólítsunk! Ki vagyok én, hogy Teremtőm, Királyom és legfőbb Uram megengedi a „Mi Atyánk” megszólítást? Nemcsak hogy megengedi, hanem egyenesen parancsolja, ó, Istenem, milyen jó is vagy Te! Hogyan tudnám emlékezetemben tartani életem minden pillanatában ezt az oly édes parancsot? Milyen hálának, milyen öröme, milyen szeretetnek, és mindenekfölött milyen bizalomnak kell engem ihletnie! Mivel Atyám vagy, Istenem, mennyire kell remélnem benned! És mivel Te ilyen jó vagy hozzám, mennyire jónak kell nekem is lennem másokkal! És mivel nekem és minden embernek Atyja akarsz lenni, milyen gyöngéd szeretettel tartozom minden embernek, bármilyen legyen, bármilyen rossz is...

Atyánk, mi Atyánk, taníts, hogy Jézuséval együtt, őbenne és őáltala mindig ez a név legyen ajkamon, mert hogy kimondhatom, ez az én legnagyobb boldogságom. Atyánk, mi Atyánk, életemben, és halálomban hadd mondjam: „Mi Atyánk”! És hálással, szeretetemmel és engedelmességgemmel hadd legyek igazán hűséges fiad, akiben szívednek kedve telik.

B. Charles de Foucauld, Méditation sur le Pater (I.m.: pp.321-322)

Istenem, azt mondod, hogy amikor imádkozni akarunk, nem kell feltétlenül szóbeli imákat mondanunk, elég, ha benső imában beszélünk hozzád. Még az sem szükséges, hogy ebben a benső imában egyáltalán szavakat mondjunk, elég, ha szerető szívvel lábadnál tartózkodunk, téged

szemlélünk: előtted térdelve eltölt minket a csodálat, az együttérzés, az odaadás, a dicsőségre irányuló vágy..., a szeretet, a látásodra irányuló vágy és a szeretet ihlette érzelmek. Ez a lángoló ima, noha néma, igazán kiváló... Az ima — mondja Szent Teréz — nem abban áll, hogy sokat beszélünk, hanem hogy nagyon szeretünk. A te szavaidból is ezt vettem ki...

Ó Jézusom, hadd szeressem és gyakoroljam mindennap ezt a magányos és titkos imát, azt az imát, amelyben senki más nem lát, csak a mennyei Atya, és amelyben teljesen egyedül vagyunk Vele... titkos és édes beszélgetésben, szabadon és távol mindenki szemétől kiöntjük előtte szívünket.

B. Charles de Foucauld, Méditations sur l'Évangile (I.m.: p.331)

Ó Jézusom, te azt mondtad: „Én vagyok a kapu. Ha valaki általam megy be, üdvözülni...” Nem akarom beérni azzal, hogy szavaidat olvasom, elmélkedem róluk, helyeslem, csodálom, hirdetem. Segíts, Uram, hogy alkalmazzam, éljem, hogy átvigym életembe... Add, hogy hitből éljek, félretegyem az emberi okoskodást, ami örülség előtted, és életemet isteni bölcsességed szavai szerint irányítsam, ami örülség az emberek előtt. Hadd „jussak be általad”, hadd szeresselek egész szívemmel... „Hadd jussak be általad”, téged követve... „Hadd jussak be általad” neked, engedelmeskedve... A juhok egyik pásztorukkal, mert őrá tekintenek, őt követik, neki engedelmeskednek. Példájuk nyomán hadd kövessék, hadd szeresselek, isteni Pásztorom. Hadd nézzelek, szemlélődve, hadd kövessék téged utánozva és hadd engedelmeskedjek.

B. Charles de Foucauld, Méditations sur l'Évangile (I.m.: p.358)

Mily jó vagy te, Uram, Jézusom! Az Isten Báránya nevet akartad viselni, ami pedig azt jelenti, hogy áldozat vagy, mint a bárány, szelíd vagy, mint a bárány..., hogy Istené vagy, és mindazt, amit teszel, Istenért teszed!

Szeretett Jézusom, példádát követve mi is áldozatok vagyunk, áldozatok a te szeretetedért, egészen elégő áldozatok a te tiszteletedre; áldozati állapotunk eszközei a vezeklés, az ima, az abszolút önmegtagadás egyedül érted, önmagunk tökéletes elfeledése, állandó erőfeszítés, hogy elnyerjük tetszésedet...

Nekünk is „sokak megváltásáért kell áldozattá” válnunk, az emberek megszentelődéséért veled egyesülnen kell imádkoznunk és szenvednünk, példádra el kell merülnünk a vezeklésben, hogy így együttműködjünk veled megváltó művedben, ugyanis a szenvedés annak elengedhetetlen feltétele, hogy jót tegyünk embertársunknak: „Ha a földbe hulló gabonaszem el nem hal, nem hoz termést”.

Ó Jézusom, első szavad tanítványaidhoz ez volt: „Jöjjetek es lássátok”, azaz: „kövessetek és nézzétek”, azaz: „utánozzatok és szemléljétek”... Utolsó szavad pedig: „Kövessetek”. ... Milyen gyöngéd, édes, üdvösséges és szeretettel telt ez a szó! „Kövess engem!”, vagyis „utánozz engem”!... Mi édesebbet hallhat az, aki szeret? Mi lehet üdvösségesebb, mint a szeretettel oly bensőségesen egyesített követés?

B. Charles de Foucauld, Méditations sur l'Évangile (I.m.: p.464)

Istenem, bocsánat! Bocsásd meg gyermekkorom sértéseit, ifjúkorom vétkeit, felnőttkorom annyi rettenetes bűnét és sértését, szerzetesi életem bűneit, mindazt, amit a mai napig elkövettem, a jelen pillanatig... Ó jaj, Istenem, amint nincs olyan nap, óra, pillanat, amiért ne kellene mértéktelenül hálálkodnom, éppúgy nincs nap, talán óra sem, vagy talán egy pillanat sem, amiért ne kellene ezerszer bocsánatodat kérnem! Bocsáss meg, bocsáss meg minden bűnt, minden sértést, minden hűtlenséget..., bocsánat mindazért, amivel megsértettelek és megbántottalak születésemtől a jelen pillanatig!

Segíts, Istenem, ítéld bennem halálra a régi, gonosz, langyos, hálátlan, hűtlen, gyöngé, határozatlan, elbágyadt embert, és „teremts bennem új szívet”, meleg, bátor, hálás, hűséges, erős, határozott, energikus szívet ... Neked szentelem életem második felének minden pillanatát... Add,

hogy jövöm teljes ellentétben legyen múltammal, hogy jövöm fizessen a múltért, hogy mindig a te akaratodat tegyem, hogy minden pillanatban megdicsőítselek a te akaratod mértéke szerint.

B. Charles de Foucauld, Sur les fêtes de chaque jour de l'année (I.m.: p.477)

Jézusom, hadd kövessék téged azzal, hogy az emberek üdvösségének ügyét életművemmé teszem, oly mértékben, hogy az „Üdvözítő” szó tökéletesen kifejezze, ami vagyok, mint ahogy tökéletesen rámutat arra, hogy ki vagy te. Ezért mindenkinek mindene akarok lenni szívemben azzal az egyetlen vágygal, hogy téged adjalak a lelkeknek.

Uram, gyűjtsd fel bennem a lelkek üdvözítésének szenvedélyes lángját. Hadd legyenek kész arra, hogy ezért mindent megtegyek, hadd tudjam minden elé a lelkek javát helyezni, hadd használjak fel minden lehetséges eszközt a hitetlenek megtéréséért és üdvözítéséért: a szent áldozat felajánlását, az Eucharisztia imádását, a jóságot, az imát, a vezeklést, a jó példát, az önmegszentelődést: „Amilyen a pásztor, olyan a nép”; „az a jó, amit egy lélek tesz, egyenes arányban van belső lelkületével”.

B. Charles de Foucauld, Retraite à Béni-Abbès (I.m.: p.496)

Uram és Istenem, mennyire szükségem van neked, gonosznak arra, hogy megszerettesd velem a penitenciát, hogy megláttasd, mennyire elválaszthatatlan ez szeretetedtől!

Elég nekem annyit tudnom, hogy te is vezekeltél egész rejtett és nyilvános életedben, hogy negyven napig böjtöltél és a kereszten haltál meg! Legyen nekem elég a te példád, hogy én is minden- erőmmel gyakoroljam a penitenciát. Ne legyen más indítékom, mint a tiszta szeretet és követésed egyszerű vágya, hogy hozzád hasonlóvá legyek, hogy részesedjek életedben, különösen pedig szenvedéseidben! És ha csak oly kicsit szeretlek, ha példád nem indít követésre, ott vannak szavaid! „Tartsatok bűnbánatot... Amikor a vőlegény már nem lesz velük, akkor majd böjtölhetnek.”

Istenem, az áldozat szellemében és a te imádásodra hadd ajánljam fel a nap minden gondolatát, szavát és tettét, minden vágyamat, egész lényemet, hadd legyen mindez számodra jó illatú áldozat. Ilyen módon folytonos áldozat leszek és áldozatom kiterjed a nap minden pillanatára.

B. Charles de Foucauld, Retraite à Nazareth (I.m.: pp.552-553)

Uram, Jézusom, milyen gyorsan szegény lesz az, aki egész szívével téged szeretve nem tudja többé elviselni, hogy gazdagabb legyen Szerelmesénél...

Uram, Jézusom, milyen gyorsan szegény lesz az, aki arra gondolva, hogy amit egynek a legkisebbek közül tesz, neked teszi, és amit egynek ezek közül nem tesz meg, azt neked nem teszi meg, enyhíteni akar minden nyomorúságot...

Milyen gyorsan szegény lesz az, aki hittel befogadja szavaidat: „Ha tökéletes akarsz lenni, add el, amid van, és oszd szét a szegények között... Boldogok a szegények... Aki értem elhagyja javait, százszor annyit kap már itt a földön, és ráadásul a mennyben az örök életet...”

Istenem, nem tudom, lehetséges-e, hogy egyesek téged szegénynek látnak és ők mégis inkább gazdagok maradnak..., nem akarnak mindenben hozzád hasonlóvá lenni... Azt hiszem, szeretnek téged, Istenem, de valami még hiányzik szeretetükből... Számomra a szeretet elképzelhetetlen annak parancsoló szüksége nélkül, hogy hozzád alakuljak, hasonló legyek hozzád és mindeneelőtt részesedjek szenvedéseidben, nehézségeidben és kemény életedben...

B. Charles de Foucauld, Retraite au Sahara (I.m.: pp.586-587)

Ó Jézus, mivel te mindig velünk vagy a szent Eucharishtiában, hadd legyünk mi is mindig veled, a tabernákulumnál hadd legyünk társaságod, el ne veszítsünk egy másodpercet se, amit előtted tölthetünk... Szeretett Urunk és mindenünk, te itt vagy, társaságodba hívsz, hát elképzelhető, hogy nem rohanunk hozzád? Vagy máshol töltünk akár egy pillanatot is, amit lábadnál tölthetünk?...

A szent Eucharishtiában egészen jelen vagy, élsz, ó szeretett jézusom, éppúgy, ahogy ott voltál a názáreti szent család házában, a betániai Magdolna házában, az apostolok körében... Ugyanakkor

itt vagy, drága Szerelmem és Mindenem! O add, hogy soha ne távolodjunk el a szent Eucharisztia jelenlététől, még egy másodpercre se, amikor megengeded, hogy veled legyünk.

B. Charles de Foucauld, Retraite à Nazareth (I.m.: pp.627-628)

Istenem, mindnyájunknak mondd, amit Ábrahámnak: „Járj jelenlétemben és légy tökéletes!” A te jelenlétedben járni: eszköz, ok; tökéletesnek lenni: eredmény, hatás, cél.

„Legyetek tökéletesek, mint mennyei Atyátok tökéletes”... Azt mondd, legyünk tökéletesek, ugyanakkor rá is mutatsz ennek eszközére, vagyis hogy szünet nélkül maradjunk meg jelenlétedben... Amikor annak tekintetét érezzük magunkon, akit szeretünk, tehetünk-e mást, mint hogy egész lényünkkel az ő tetszését keressük?...

Életünk minden pillanatában a te szemed előtt járunk, Istenem, közelebb és bensőségesebben, mint bárki más lényel a legbensőségesebb beszélgetésben... Te nemcsak közel vagy hozzánk, hanem körülöttünk, bennünk vagy; beborítasz és megtöltesz; nemcsak ismered szavainkat és tetteinket, hanem átlátod legtitkosabb gondolatainkat, legapróbb rezdüléseinket is ... Ó Istenem, add, hogy megszakítás nélkül gondoljak erre az áldott igazságra: ha már csak egy pillanat is oly édes és minden kincsnél drágább annak társaságában, akit szeretünk, milyen lesz akkor az örök boldogság, amikor minden pillanatban élvezhetjük jelenlétedet?

Istenem, hadd érezzem át jelenlétedet, hadd élvezzem, hadd gondoljak rá szüntelenül és járjak előtted tökéletesen!

B. Charles de Foucauld, Méditations (I.m.: p.693)

Ó jó Pásztor, egyedül terád van szükségünk. Te tudod, számunkra mi a nélkülözhetetlen, és az általad meghatározott órában meg is adod. Megadod nekünk, szegény juhaidnak, a szükség legelőt; olykor megvigasztalsz, hogy el ne bártortalanodjunk, olykor meg hagyod, hogy lelkünk zavaros legyen, így akarsz elvezetni az alázatra, ami az igazság. Jó kezekben vagyunk. Szíved nem szűnik meg örködni fölöttünk; végtelenül szeretsz, szüntelen szemmel tartasz minket, és mindenható vagy. Hogy örök boldogságunk előkészítsd, fáradságos munkára ösztönözöl, mi meg, mint kis gyermekek, szeretnénk mindig csak pihenni.

B. Charles de Foucauld, Lettres, 1909. IV. 5. (I.m.: p.754)

Add Uram, hogy életem egészen a hit élete legyen, hogy ez a hit váljék életté gondolataimban, tetteimben, beszédemben; hadd cselekedjek kizárólag a hit alapján, tanításod és szavaid alapján, példád és egyedül a hit természetfeletti indítékai szerint. Hadd hallgattassam el az emberi értelem, a tapasztalat érvelését, mihelyt azok nem egyeznek meg a katolikus hit tételeivel, vagy pedig azzal, amit gondolataink, beszédünk és tetteink vonatkozásában a hit követel meg.

B. Charles de Foucauld, Méditations sur l'Évangile (I.m.: pp.761-762)

Ó Jézusom, hisszük, hogy mindent megtehetsz, s hogy megadod mindazt, amit hittel kérünk. Azért adod meg, mert végtelenül jó mindenható vagy. Megadod, hiszen szabályosan megígérted. Megadod vagy a kért dolgot, vagy valami még jobbat. Ha megváratsz, ha késve, vagy egyáltalán nem kapjuk meg, amit kértünk, akkor várakozás számunkra a legjobb, vagyis jobb később kapni vagy egyáltalán soha, mint azonnal.

B. Charles de Foucauld, Méditations sur l'Évangile (I.m.: p.778)

Remélünk! Mi is azok közül vagyunk, akiknek megmentéséért jöttél, Jézus, hiszen másképp elveszünk... Mert nélküled állandóan vesztünkbe rohanunk... Remélünk!

Bármilyenek legyenek is bűneink, te, Jézus, üdvözíteni akarsz minket. Minél nagyobb bűnösök vagyunk, minél közelebb vagyunk a halálhoz, minél reménytelenebb helyzetben van

testünk és lelkünk, annál inkább meg akarsz minket menteni, Jézus, mivel Te azért jöttél, hogy megmentsd, ami elveszett... Add, hogy soha ne bátortalanodjunk el, hogy mindig reméljünk! A szakadék szélén állunk, közel a pusztuláshoz, meg is érdemeljük a pusztulást, és ennyi hálátlanság után el is kellene vesznünk. És Te, Jézus, pontosan a mi megmentésünkre jössz. Azokat akarod üdvözíteni, akik a pusztulás szélén állnak. Végtelenül jó és végtelenül hatalmas vagy. Az utolsó pillanatig, az utolsó lélegzetig remélnünk kell benned!

B. Charles de Foucauld, Méditations sur l'Évangile (I.m.: p.781)

Ó Uram, add, hogy irgalmasok legyünk, hogy szívvel hajoljunk minden nyomor, a test, de főképp a lélek nyomora fölé...

Egész testedet nekünk adod, Jézus, hogy szeressük; minden tagod egyenlő szeretetet érdemel a részünkről, mivel valamennyi a tied. Egyesek egészségesek, mások betegek. Ha valamennyit egyenlően kell szeretnünk, akkor a beteg tagokra ezerszer több figyelmet és gondot kell fordítanunk, mint a többire. Mielőtt ezeket az utóbbiakat illatszerrel megkennénk, taníts meg arra, hogy azokat gondozzuk, akik sebesültek, összetörtek, betegek, vagyis mindazokat, akik testben vagy lélekben szükségét szenvednek, különösen a bűnösök... Hadd higgyük elevenen, hogy kivétel nélkül minden emberrel tehetünk jót, mégpedig imáinkkal, vezekléseinkkel és személyes megszentelődésünkkel.

B. Charles de Foucauld, Méditations sur l'Évangile (I.m.: p.811)

„Ne féljetek”: ezt mondod tanítványaidnak... Ó, mily jó vagy Istenem, hogy ezt mondod nekik és nekünk! Ó, én annyira gyöngé, annyira nyomorult, bűnös vagyok, állandóan zaklat a kísértés vihára, és a víz mindenhol elborítással fenyeget... De nem annyira a kísértés az erős, mint inkább én vagyok nagyon gyöngé... Igen, elismerem, te nem hagyod, hogy nagyon nagy kísértést szenvedjek, szüntelenül magam fölött érzem a kezed, megvédsz minden súlyos kísértés ellen...

Milyen jó vagy, Istenem, amikor — látva, hogy hiába küszködök az evezéssel, e gy lépést sem haladok előre s a tenger hullámai között tehetetlenül vergődöm — ezt mondod: „Ne félj!” ... Milyen jó vagy, hiszen nemcsak mondod ezeket a szavakat, hanem megérettet velem a reményt is, hogy talán elkövetkezik az a nap, amikor beszállsz szegény kis bárkámba, s akkor az e gy szempillantás alatt azon a parton lesz, amely felé most hiába törekszem. Az a part a te akaratod teljesítése, erre szeretnék eljutni ebben az életben... És kérlek, juttasd el bárkámat az örök életbe, ó isteni, ó gyöngéd kormányosom, ó jó Jézusom!

B. Charles de Foucauld, Méditations sur l'Évangile (I.m.: p.818)

Milyen jó vagy, Istenem! ... Gyöngéden szerető Atyánk, te az akarsz, hogy gyermekeid között változtathatatlan szeretet uralkodjék, hogy a béke megőrzéséért édes szelídséggel, türelemmel, ellenállás nélkül viseljenek el minden erőszakot, sértést, magát halált is... Ó szeretet Istene, jó Atyánk, milyen szeretetet akarsz látni közöttünk, milyen békét, milyen egységet? ...

Testvérünk igazságtalan:... taníts Jézus, hogy hagyjuk magunkat mindenből kifosztani, hogy engedjünk mindenben, hogy „ne álljunk ellen a rossznak” ... Segítség, hogy a tőled tanult testvéri figyelmeztetés által megtérítsük őt, miután már szelídségünkkel ez megpróbáltuk... Istenem, gyermekeid családjában a szeretet legkisebb növekedése is százezerszer többet ér, és fontosabb, mint a világ minden java...

Jézusom, ez a te parancsod, s te magad is erre adtál példát, amikor hagytad, hogy mindentől megfosszanak, amikor meztelenül haldokoltál a kereszten anélkül, hogy ellenálltál volna, közben azokért imádkoztál, akik kifosztottak és halálra adtak.

B. Charles de Foucauld, Méditations sur l'Évangile (I.m.: p.824)

„Éhes voltam és ennem adtatok.” Uram, te adod meg az alamizsna igazi, minden másnál erősebb indítékát. Vannak mások is: engedelmeskedni kell oly sokszor megismételt parancsodnak; utánozniuk kell téged, aki oly nagylelkűen adod ajándékaidat... adni kell, mivel szereteted arra

kötelez, hogy a tőled kapott szeretetet tovább adjuk az embereknek, szeretett gyermekeidnek; adni kell a jóság miatt, hogy gyakoroljuk és ápoljuk ezt az erényt, amelyet már önmagában is szeretnünk kell, mivel ez egyike a te tulajdonságaidnak, egyike isteni szépségeidnek, egyike tökéletességeidnek; következésképp te magad vagy ez a jóság, Istenem.

A legérvényesebb indíték azonban, amely leginkább ösztönöz, és legjobban lángra gyújt, egyszerűen az, hogy amit a testvérnek teszünk, azt neked tesszük, Jézus. Ez pedig elég ahhoz, hogy megváltoztassa, megújítsa egész életünket, irányt adjon minden tettünknek, szavunknak és gondolatunknak. Mindazt, amit a testvérnek teszünk, neked tesszük, Jézus!

B. Charles de Foucauld, Méditations sur l'Évangile (I.m.: p.847)

Uram, bármit kérek, csak hittel kérjem és bízva, hogy megkapom, megadod, csak azt a feltételt szabad, hogy ne kérjek olyasmit, ami számomra ártalmas... Atya vagy, mindenható és bölcs atya, végtelenül jó és gyöngéd. Beszélz kis fiadnak, aki még csak dadogni tud, és kezdetől vezetve most tanul járni; ezt mondod neki: mindent megadok, amit kérsz, csak bizalommal kérd. És megadod, könnyedén, ha kérései ésszerűek, s főképp megfelelnek a te vágyaidnak és azoknak az érzelmeknek, amelyeket benne szeretnél látni, amikor kérései azonosak azzal, amit te magad óhajtasz... Ha olyan játékokat kér, amelyek kárára lehetnek, iránta való jóságodban nem adod meg neki, de megvigasztalod, más, veszélytelen ajándékokat adva neki... aztán kézen fogod, hogy elvezesd nem oda, ahová ő akarja, hanem oda, ahová jobb mennie.

B. Charles de Foucauld, Retraite au Sahara (I.m.: p.879)

Ó Jézusom, nem elégedtél meg azzal, hogy a fájdalom minden forrását a mennyei, az örök öröm forrásává változtattad, hanem, miután te magad is átkaroltad ezeket a fájdalmakat, már erre az életre örömmé, édességgé és gyönyörűséggé tteded. Te hihetetlen mértékben karoltad át a szegénységet, éhséget, könnyeket, üldöztetést; úgyhogy most már aki csak sír, szegény, éhezik vagy üldözési szenved, tehozzád lesz hasonlóvá, téged utánoz. És mi édesebb, mint, ahhoz hasonlítani, akit szeretünk? Van-e a szívnek sürgetőbb vágya, mint hogy azt kövesse, akit szeret? Bármilyen szegénység, éhség, könnyek, üldözés édes lesz, drága kincs annak, aki téged szeret, mivel mindezek a veled való hasonlóság elemei, a veled való egyesülés eszközei, ó Jézus... Mily jó vagy, isteni Orvos, hogy bajainkat örömmé és az örök élet forrásává alakítottad át!

B. Charles de Foucauld, Méditations sur l'Évangile (I.m.: p.1014)

Uram, taníts meg, hogy szünet nélkül imádkozzam, egy percet se veszítsek el! Hadd imádkozzunk magunkért, de még inkább embertársainkért, mert „jobb adni, mint kapni”. Hadd imádkozzunk félelem nélkül, hadd kérjük a legnagyobb kegyelmeket is! Minél nagyobbakat kérünk, annál inkább, méltó hozzád, hogy meghallgasd. Kéréseink megmutatják hitünket — s te ezt kívánod tőlünk —, azonosulunk akaratoddal, hiszen te szívedben az egész emberi nem megszentelését óhajtod.

Mit kell kérnünk tanításod szerint? Dicsőségedet, a magunk és testvéreink megtérését, akaratod tökéletes teljesülését bennünk és testvéreinkben, a szent Eucharisziát és a kegyelmet magunk és minden ember számára, bűneink és mások bűneinek bocsánatát, segítséget a kísértések ellen, megszabadulást minden bűntől és rossztól ebben és a másik életben... Uram, akaratod szerint ezt kell kérnünk, s ha hittel kérünk, mindig teljesíted kérésünket.

B. Charles de Foucauld, La prière du pauvre (I.m.: pp.1042-1043)